

Stieg Larsson

Bărbăti care urăsc femeile

Millennium 1

Traducere din suedeză și note de
Elena-Maria Morogan

PROLOG

Vineri 1 noiembrie

Faptul se repeta în fiecare an. Bărbatul care primește floarea împlinea în ziua aceea optzeci și doi de ani. El scoase pachetul din plic și desfăcu hârtia. Apoi, luă telefonul și formă numărul unui bătrân inspector de poliție care, după ieșirea la pensie, se instalase în Dalarna, lângă lacul Siljan. Nu numai că cei doi bărbați aveau aceeași vîrstă, dar se și născuseră în aceeași zi — ceea ce, în contextul actual, putea să pară amuzant. Inspectorul știa că va primi acest apel imediat după venirea poștașului în jurul orei 11 și, în vreme ce aștepta, își bea cafeaua. Anul acesta, telefonul a sunat la ora zece și jumătate. Ridică receptorul, fără să mai piardă timpul cu vreo formulă de politețe:

- Presupun că a sosit. Anul acesta, ce floare este?
- N-am idee. O s-o identific. O floare albă.
- Evident, nicio scrisoare, nu?
- Nu, doar floarea. Rama e la fel ca anul trecut. Una dintr-aceleia ieftine, pe care le montezi singur.
- Stampila poștei?
- Din Stockholm.

— Scrisul?

— Ca de fiecare dată, litere mari, de tipar. Drepte, scris îngrijit.

Epuizaseră subiectul și o vreme au păstrat tăcerea.

Inspectorul pensionar s-a aplecat în față, sugând muștiucul pipei. Știa prea bine că celălalt nu se mai aștepta ca el să pună întrebarea care ar fi făcut să se limpezească lucrurile, întrebarea de o perspicacitate nebună, care ar fi putut să arunce o lumină nouă asupra acestei afaceri. Timpul acela era demult apus, iar conversația dintre cei doi bătrâni avea acum caracterul unui ritual în jurul unui mister pe care nimeni în afară de ei nu mai ținea să-l dezlege.

Numele latin al plantei era *Leptospermum rubinette* (*Myrtaceae*). O plantă care crește în boschete, relativ banală, cu frunze mici, amintind de cele de iarbă-neagră, și cu floarea albă, de doi centimetri, dotată cu cinci petale. Lungime totală: în jur de 12 cm.

Putea fi găsită în savană și în zonele muntoase din Australia, unde crește sub forma unor tufe mari, ierboase. Acolo era numită *Desert Snow*. Mai târziu, o specialistă de la grădina botanică din Uppsala avea să constate că era vorba despre o plantă rară, foarte puțin cultivată în Suedia. În raportul ei, botanista scria că această plantă era înrudită cu mirtul de apartament și că, adesea, era confundată cu verișoara ei, mult mai bine cunoscută, *Leptospermum scoparium*, care se găsea din belșug în Noua Zeelandă. După cum spunea experta, diferența consta într-un număr restrâns de puncte microscopice roșii la marginea petalei, care îi dădeau florii o ușoară nuanță roz.

În general, *rubinette* era o floare cu totul insignifiantă. N-avea valoare comercială, nici virtute medicinală

cunoscută, nu era halucinogenă; necomestibilă, neutră, nerecunoscătoare drept condiment și fără vreo proprietate colorantă. Avea, cu toate acestea, o anume importanță pentru aborigenii din Australia, căci, prin tradiție, ei consideră regiunea și flora din jurul lui Ayers Rock ca fiind sacre. Prin urmare, singurul rost al acestei flori parea să fie acela de a-i face pe locuitori să profite de frumusețea ei capricioasă.

În raportul său, botanista din Uppsala constata și faptul că *Desert Snow*, puțin răspândită în Australia, era foarte, foarte rară în Peninsula Scandinavă. Personal, ea nu o văzuse niciodată, luase informațiile de la câțiva colegi și astfel aflase că existau tentative de a o introduce într-o grădină din Göteborg și nu se putea exclude faptul că unii grădinari amatori ori botaniști fanatici ar cultiva-o în mici sere personale. Principala dificultate a aclimatizării ei în Suedia era faptul că avea nevoie de o climă dulce și uscată și că trebuia să rămână șase luni la adăpost. Nu-i plăceau solurile calcaroase și avea nevoie de o sursă de apă subterană, pe care să o absoarbă direct prin rădăcini. Cerea știință și multă pricepere.

Teoretic, faptul că planta era rară în Suedia ar fi trebuit să faciliteze depistarea originii acestui exemplar, dar, concret, sarcina se dovedise imposibilă. Nu existau nici registre care să poată fi consultate, nici licențe de examinat. Nimeni nu știa câțiva horticulitori amatori putuseră eventual importa o plantă atât de pretențioasă — putea fi vorba de câțiva ori de sute de pasionați care să aibă acces la semințe și la plante. Oricare grădinăru ar fi putut-o cumpăra de la vreun confrate, fără factură sau prin corespondență, ori de la cine știe ce grădină botanică din Europa. Ar fi putut fi adusă în Suedia la întoarcerea dintr-o călătorie în Aus-

tralia. Altfel spus, identificarea cultivatorului respectiv între milioanele de suedezi care posedă o mică seră sau un ghiveci pe marginea unei ferestre era o sarcină sortită eșecului.

Dar ea nu era decât una dintr-o suită de flori mistificate care soseau în fiecare an într-un plic, pe data de 1 noiembrie. Specia se schimba în fiecare an, dar întotdeauna erau flori frumoase, fie obișnuite, fie rare. Ca întotdeauna, floarea fusese presată, fixată cu grijă pe o foaie de hârtie de desen și pusă sub sticlă într-o ramă de format 29x16 cm.

Misterul acestor flori nu fusese niciodată comunicat în presă și era cunoscut doar într-un cerc limitat. Cu trei decenii în urmă, sosirea anuală a florii făcuse obiectul multor analize — ale Laboratorului criminalist de stat, ale experților în amprente digitale și ale grafologilor și criminaliștilor, ca și ale unui număr de apropiați și prieteni ai destinatarului. În prezent, actorii dramei nu mai erau decât trei: bătrânul sărbătorit, polițistul pensionar și, de bună seamă, necunoscutul care trimisese darul. Întrucât cel puțin pentru primii doi, care atinseseră o vîrstă mai mult decât respectabilă, venise vremea să se pregătească pentru ineluctabil, cercul inițiaților avea să se micșoreze curând.

Polițistul pensionar era un veteran încercat. Niciodată nu uitase prima sa intervenție: arestarea unui om beat — un mecanic de la căile ferate —, violent și gata să-și pună în joc viața proprie și pe a altora. În cursul carierei sale, polițistul trimisese după gratii braconieri, bărbăți care-și băteau femeile, escroci, hoți de mașini și șoferi în stare de ebrietate. Se confruntase cu spărgători, hoți, traficanți, violatori și măcar un plasator de bombe,

mai mult sau mai puțin bolnav la cap. Participase la nouă anchete privind morți violente sau asasinate. În cinci dintre ele, vinovatul chemase el însuși poliția, compleșit de remușcări, pentru a mărturisi că era asasinul soției, fratelui, sau al vreunui alt apropiat. Trei cazuri necesitaseră investigații; două își aflaseră rezolvarea la capătul câtorva zile și unul, după doi ani, cu ajutorul Direcției Generale a Poliției. Cea de a noua anchetă nu avea baze solide, în sensul că investigatorii știau cine este asasinul, numai că probele erau aşa de puține, că procurorul a lăsat dosarul deschis. Spre necazul inspectorului, până la urmă cazul a fost prescris. În general însă, avea în spate o carieră impresionantă și ar fi fost logic să se simtă satisfăcut de munca depusă.

Dar era departe de asta.

Pentru inspector, afacerea florilor presate era un spin care-i rămăsese în inimă — ancheta frustrantă, încă nerezolvată, căreia îi consacrase, fără îndoială, cel mai mult timp.

Situația era de două ori neobișnuită, pentru că, la capătul a mii de ore de reflecție, și la slujbă, și în orele libere, nici măcar nu era sigur că avusese loc o crimă.

Cei doi bărbați știau că persoana care trimisese floarea presată utilizase mănuși și că nu se aflau amprente nici pe ramă, nici pe sticlă. Știau că era absolut imposibil să ajungă până la expeditor. Știau că rama era de vânzare în magazinele de articole fotografice și în papetăriile din lumea întreagă. Pur și simplu, nu exista nicio pistă de investigare. Iar ștampila poștală se schimba mereu; cel mai adesea era din Stockholm, dar de trei ori fusese din Londra, de două ori din Paris, de două ori din Copenhaga, o dată din Madrid, altă dată din Bonn și chiar, foarte curios, din Pensacola, Statele Unite. În vreme ce toate celelalte locuri de

expediere erau capitale, Pensacola era un nume atât de necunoscut pentru inspector, încât fusese nevoie să caute orașul într-un atlas geografic.

După ce a pus telefonul în furcă, bărbatul care împlinea optzeci și doi de ani a rămas o vreme nemîșcat, contemplând frumoasa, dar insignifiantă floare australiană, căreia nu-i cunoștea nici numele. Apoi, și-a ridicat ochii spre peretele din fața biroului. Patruzeci și trei de flori presate se aflau acolo, încadrate sub sticlă, formând patru rânduri de câte zece și un rând neterminat, de patru tablouri. În rândul de deasupra, lipsea un tablou. Locul numărul 9 era gol. *Desert Snow* avea să devină numărul patruzeci și patru.

Totuși, pentru prima oară se petrecu ceva ce rupse rutina anilor precedenți. Dintr-o dată și fără să se fi așteptat, izbucni în plâns. El însuși fu surprins de această bruscă efuziune sentimentală, după mai bine de patruzeci de ani.

PARTEA ÎNTÂI

INCITAREA

20 decembrie — 3 ianuarie

În Suedia, 18% dintre femei au fost cel puțin o dată în viață amenințate de un bărbat.

1

Vineri 20 decembrie

Procesul se terminase cu o decizie irevocabilă și tot ce putuse fi spus se spusese. Nu se îndoise nicio clipă că va fi declarat vinovat. Decizia scrisă a fost dată la ora zece în dimineața acelei zile de vineri și nu mai rămânea decât ca ziariștii care așteptau pe culoarul din fața sălii de judecată să facă analiza finală a evenimentelor.

Mikael Blomkvist îi vedea prin deschizătura ușii și își opri pașii câteva secunde. Nu voia să discute decizia pe care tocmai o primise, dar întrebările erau inevitabile și el — mai mult decât oricare altul — știa că trebuie puse și că trebuie să primească răspuns. *Așa se simte un criminal*, gândi el. *Să te afli de partea greșită a microfonului*. Se întinse, stânjenit, încercând să schițeze un surâs. Reporterii îi întoarseră zâmbetul și-l salutară aproape jenați.

— Hai să vedem... Deci... *Aftonbladet*, *Expressen*, TT¹, TV4... Si dumneata, de unde ești? A, da, *Dagens Industri*. S-ar zice că am devenit vedetă, constată Mikael Blomkvist.

¹ TT: Biroul Național de Știri.

— Acordă-ne un moment, *Kalle Blomkvist*²! spuse reporterul unui ziar de seară.

Mikael Blomkvist, al cărui nume întreg era Carl Mikael Blomkvist, se forță să nu înalte ochii spre cer, așa cum făcea întotdeauna când auzea această poreclă. Odată, cu douăzeci de ani în urmă, pe vremea când nu avea decât douăzeci și trei de ani și își începuse munca de ziarist ca stagiar pe timpul verii, Mikael Blomkvist demascase, dintr-o simplă întâmplare, un grup de spărgători de bănci care timp de doi ani dăduse cinci lovitură foarte discutate. Nu era nicio îndoială că era aceeași bandă; specialitatea lor era să meargă cu mașina în localități mici și să jefuiască una sau două bănci, cu o precizie militară. Purtau măști de cauciuc cu chipurile unor personaje din lumea lui Walt Disney și fusese să botezați — după o logică polițienească nu total absurdă — „Banda lui Donald Rățoiul“. Totuși, ziarele preferau să-i numească „Liga Ursului“, ceea ce suna un pic mai serios, dat fiind că în două rânduri trăseseră focuri de armă fără să le pese de viețile oamenilor, amenințându-i pe trecători și pe cei prea curioși.

Cea de a șasea lovitură fusese dată în mijlocul verii, la o bancă din Östergötland. Un reporter de la postul de radio local tocmai se afla la bancă în momentul jafului și a reacționat cum scrie la carte. De îndată ce hoții au părăsit clădirea băncii, el s-a repezit într-o cabină telefonică și a transmis în direct informația.

Mikael Blomkvist petreceau câteva zile cu o prietenă în casa de vară a părinților ei, nu departe de Katrineholm. De ce făcuse imediat legătura, n-a putut răspunde exact

² Eroul cărții, Mikael Blomkvist, a fost poreclit *Kalle Blomkvist*, după personajul principal al unei cărți pentru copii scrise de Astrid Lindgren: „*Kalle Blomkvist superdetectiv*“.

când poliția îi puse mai apoi întrebarea, dar, de îndată ce a auzit vestea la radio, s-a gândit la patru tipi care locuiau într-o casă din apropiere. Îi văzuse cu câteva zile în urmă jucând badminton în grădină, în vreme ce se ducea cu amica lui la un chioșc de înghețată.

Nu văzuse decât patru tineri blonzi și bine antrenați, în șorturi și cu bustul gol, evident pasionați de bodybuilding. Dar era ceva cu cei patru jucători de badminton care îl făcuse să-i mai privească o dată — poate pentru că meciul avea loc sub un soare arzător, cu ceva ce i se păruse a fi o energie violent focalizată. Nu părea o simplă distracție, iar acest lucru îl făcuse pe Mikael să-i remarce.

Nu exista niciun motiv rațional pentru care să-i bănuiască a fi spărgători de bancă, dar ieși la plimbare, instalându-se pe o colină de unde putea observa casa, care, pentru moment, părea goală. A durat patruzeci de minute până ce tipii au sosit, într-un Volvo pe care l-au parcat în curte. Păreau grăbiți, fiecare își târâ sacul de sport, ceea ce în sine nu trebuia să însemne altceva decât că fuseseră undeva să se scalde. Dar, unul dintre ei s-a întors la mașină, luând un obiect pe care l-a ascuns sub o geacă de sport; chiar din punctul lui de observație relativ depărtat, Mikael și-a dat seama că era o pușcă AK4, veche, dar de nădejde, exact de tipul aceleia pe care o avusese și el, pe când își îndeplinea serviciul militar. Deci, a telefonat la poliție, povestind ce observase. A fost începutul a trei zile de asediul intens al casei, cu Mikael la loc de onoare și cu un onorariu gras, plătit de un ziar de seară. Poliția își stabilise cartierul general într-o rulotă, plasată pe terenul casei unde locuia Mikael.

Cazul „Ligii Ursului” îi dăduse lui Mikael exact acel statut de vedetă de care avea nevoie ca debutant

în branșă. Reversul celebrității a fost că celălalt ziar de seară nu se putuse stăpâni să nu folosească titlul *Kalle Blomkvist rezolvă cazul Ligii Ursului*. Textul bat-jocoritor era scris de o ziaristă mai în vîrstă și conținea o duzină de aluzii la eroul-detectiv al unuia din tre romanele lui Astrid Lindgren. Ca să pună capac, ziarul ilustrase articolul cu o imagine neclară, în care Mikael, cu gura deschisă și arătătorul ridicat, părea să dea instrucțiuni unui polițist în uniformă. În realitate, el îi arăta în acel moment drumul spre privata din curte.

Nu avea nicio importanță faptul că Mikael Blomkvist nu folosise niciodată numele de Carl și că niciodată nu semnase vreun text cu numele Carl Blomkvist; din acel moment, spre marea sa disperare, devenise cunoscut printre colegii de breaslă drept *Kalle Blomkvist* — poreclă rostită cu o ironie malicioasă, niciodată cu răutate, dar nici cu prea multă simpatie. El nu avea nimic cu Astrid Lindgren — îi iubise cărțile, dar ura porecla. Îi luase mai mulți ani și merite de jurnalist mult mai consistente, înainte ca porecla să înceapă să pălească și chiar și astăzi avea o tresărire de fiecare dată când era folosită în prezența lui.

Așa că, zâmbi calm și-l privi în ochi pe ziarist:

— Ei, n-ai decât să inventezi ceva. Obișnuiești întotdeauna să fantazezi în textele tale, nu-i aşa?

Tonul nu era agresiv. În branșă toți se cunoșteau între ei mai mult sau mai puțin și cei mai înverșunați detractori ai lui nu se aflau de față. Lucrare mai înainte cu unul dintre ei și, în urmă cu câțiva ani, la o petrecere, aproape că o agățase pe una dintre fete — cea de la TV4.

— Ai încasat-o serios, constată reporterul de la *Dagens Industri*, probabil un Tânăr stagiar.

— Cam aşa, recunoscu Mikael.

Altceva nici nu putea spune.

— Cum te simți?

Cu toată gravitatea situației, nici Mikael și nici ziaristii mai vârstnici nu se putură abține să nu zâmbească, auzind întrebarea. Mikael schimbă o privire cu Fata de la TV4. Cum te simți era întrebarea despre care Ziaristii Serioși afirmau că este singura pe care Reporterii Sportivi reușesc să-o pună „Sportivului Fără Respirație”, după ce a trecut linia de sosire. Apoi, redeveni grav:

— Bineînțeles, nu pot decât să regret că tribunalul nu a ajuns la altă decizie, răsunse el, pe un ton un pic formal.

— Trei luni de închisoare și 150 000 de coroane dăune. E ceva, zise Fata de la TV4.

— O să supraviețuiesc.

— Ai de gând să-i prezintă scuze lui Wennerström? Să-i strângi mâna?

— Nu, nu cred. Opinia mea despre moralitatea afacerilor domnului Wennerström nu s-a schimbat prea mult.

— Susții, prin urmare, că este un escroc? întrebă repede cel de la *Dagens Industri*.

În spatele întrebării se profila o declarație cu un potential titlu devastator, iar Mikael ar fi putut foarte bine să alunece pe coaja de banană dacă reporterul n-ar fi semnalat primejdia, întinzându-i microfonul cu un pic prea mult zel. Reflectă câteva clipe asupra răspunsului.

Tribunalul tocmai stabilise că Mikael Blomqvist îl calomiase pe omul de finanțe Hans-Eric Wennerström. Fu-se condamnat pentru defăimare. Procesul se terminase și el nu avea intenția să facă apel. Dar ce se va întâmpla dacă va face imprudență să repete acuzațiile, chiar pe

treptele tribunalului? Mikael decise că nu voia să afle răspunsul.

— Socotesc că am fost îndreptățit să public informațiile de care dispuneam. Tribunalul a fost de altă părere și, în mod evident, sunt obligat să accept că procesul juridic și-a urmat cursul. Acum, va trebui să discutăm cu toată seriozitatea deciziei judecătorească la redacția revistei, înainte de a hotărî ce avem de făcut. Nu mai am nimic de adăugat.

— Dar ai uitat că un jurnalist trebuie de fapt să-și dovedească afirmațiile, spuse Fata de la TV4, cu o nuanță aspră în glas.

Afirmația putea fi cu greu respinsă. Ei doi fuseseră prieteni buni. Față ei părea indiferentă, dar lui Mikael i se păru că-i distinge în ochi umbra unei decepții.

Mikael Blomkvist mai rămase câteva minute greu de suportat, răspunzând întrebărilor. Întrebarea care plutea în aer, nerostită, dar pe care niciun reporter nu avea să i-o adreseze — poate pentru că era aşa de greu de înțeles, că devinea jenantă — era cum putuse Mikael să scrie un text atât de lipsit de substanță. Reporterii de față — cu excepția celui de la *Dagens Industri* — erau cu toții veterani, cu o mare experiență profesională. Pentru ei, răspunsul la această întrebare se găsea dincolo de limita înțelegerii.

Fata de la TV4 îl așeză în fața ușii de la primărie și-i puse întrebările separat, în fața camerei de filmat. Era mai amabilă decât o merita și Mikael oferi îndeajuns de multe declarații, ca să-i satisfacă pe toți ziariștii. Afacerea avea să fie înfațiată sub titluri de-o șchioapă — era inevitabil —, dar el se strădui să-și reamintească faptul că, în realitate, nu era cel mai mare eveniment mediatic al anului.

Reporterii obținuseră ceea ce doreau și fiecare se retrasă spre redacția lui.

Se gândise să meargă pe jos, dar era o zi de decembrie cu vânt și el era deja înghețat, după interviuri. Rămăsese singur pe treptele tribunalului când, ridicând ochii, îl văzu pe William Borg care cobora dintr-o mașină în care stătuse cât duraseră interviurile. Privirile li se întâlniră și William Borg îi surâse:

— A meritat să vin până aici, să te văd cu hârtia astă în mână.

Mikael nu-i răspunse. William Borg și Mikael Blomkvist se cunoșteau de cincisprezece ani. Într-o vreme, lucrasează împreună la un cotidian de dimineață ca stagiari la Departamentul Economic. Poate era vorba despre o incompatibilitate organică, dar acolo se puseseră bazele unei dușmănii care încă mai dura. În ochii lui Mikael, Borg era un jurnalist execrabil și un om greu de suportat, cu spirit îngust și vindicativ, care-și tracasa colegii cu glume idioante și se exprima disprețitor față de jurnaliștii mai în vîrstă, deci mai experimentați. Părea să aibă o aversiune specială pentru jurnalistele mai vîrstnice. Avuseseră o primă neînțelegere, urmată de altele, până când conflictul dintre ei căpătase un caracter profund personal.

De-a lungul anilor, Mikael și William Borg se confrunțaseră cu regularitate, dar nu se certaseră cu adevărat de cât la sfârșitul anilor nouăzeci. Mikael scrisese o carte despre journalismul economic și citase asiduu dintr-o grămadă de articole stupide care aveau semnătura lui Borg. În versiunea lui Mikael, Borg apărea ca un înfumurat care înțelegea pe dos cele mai multe fapte, ridicând în slăvi tot felul de firme dot.com., care curând aveau să se prăbușească. Borg nu apreciașe analiza lui Mikael și, în

timpul unei întâlniri întâmplătoare într-un bar din Söder³, au fost gata să se ia la bătaie.

În același context, William Borg abandonase până la urmă jurnalismul și acum lucra în calitate de consultant, cu un salariu considerabil mai mare, la o firmă care, pentru a umple paharul, apartinea sferei de interes a industriașului Hans-Erik Wennerström.

S-au privit o vreme, apoi Mikael s-a întors și a plecat. Era tipic pentru William Borg să vină la tribunal doar ca să se amuze pe socoteala lui.

Mikael tocmai se pregătea să plece pe jos, când a sosit autobuzul 40 și s-a urcat, mai mult ca să scape de acolo. A coborât la Fridhemsplan și a rămas nehotărât în stație, ținând încă decizia judecătorească în mână. În cele din urmă, s-a îndreptat spre cafeneaua Anna, de lângă intrarea în garajul inspectoratului central de poliție.

În mai puțin de jumătate de minut, după ce comandase un sendviș și o caffe latte, a început la radio buletinul de știri. Povestea lui a fost pe locul al treilea, după un atentat sinucigaș la Ierusalim și știrea că guvernul constituise o comisie de anchetă asupra unui cartel din industria de construcții.

În cursul dimineții, ziaristul Mikael Blomkvist de la revista *Millennium* a fost condamnat la trei luni închisoare pentru defaimare gravă la adresa industriașului Hans-Erik Wennerström. Într-un mult discutat articol asupra așa-numitei afaceri Minos, Blomkvist l-a acuzat pe Wennerström că a folosit fonduri de stat, destinate investițiilor industriale în Polonia, pentru traficul de arme. Mikael Blomkvist a fost condamnat să plătească 150 000 de coroane ca daune.

³ Söder, Södermalm: cartier aflat în sudul Stockholmului, locuit mai ales de artiști și cunoscut pentru viața trepidantă.

Într-un comentariu, Bertil Camnermarker, avocatul lui Wennerström, a declarat că el și clientul lui sunt mulțumiți de decizia tribunalului. Este vorba despre un caz de calomnie deosebit de gravă, a spus el.

Decizia judecătorească avea 26 de pagini. Erau prezentate motivele pentru care Mikael Blomkvist fusese găsit vinovat în 15 puncte de defăimare gravă contra industriașului Hans-Erik Wennerström. Mikael a constatat că fiecare dintre aceste 15 puncte de acuzare costa 10 000 de coroane și șase zile de pușcărie. În afara cheltuielilor de judecată și plata propriului său avocat. Nici nu avea curajul să înceapă să se gândească unde avea să se termine nota de plată, dar își spuse că ar fi putut să fie și mai rău: tribunalul îl absolvise în 7 puncte.

Pe măsură ce ctea formulările deciziei, simțea în stomac o senzație din ce în ce mai neplăcută. Era surprins. De la începutul procesului știuse că, dacă nu se întâmpla un miracol, avea să fie condamnat. Nu avuseseră nici cea mai mică îndoială și de mult se împăcase cu gândul acesta. În timpul celor două zile cât durase procesul, fusese relativ calm și nu simțise ceva deosebit nici în cele douăsprezece zile în care tribunalul elaborase textul pe care îl ținea în mâna. Abia acum, când procesul se terminase, acest sentiment neplăcut dejenă punea stăpânire pe el.

A mușcat din sendviș, dar avea senzația că pâinea i se umflă în gură. Nu putea înghiți și lăsa mâncarea deoparte.

Era prima oară când Mikael Blomkvist fusese condamnat pentru un delict — prima dată când fusese suspectat sau acuzat de ceva. De fapt, era o bagatelă. Un delict de categoria „pană”. La urma urmei, nu era vorba de jaf armat, de omor sau de viol. Totuși, din punct . . .